

*огледалце,
огледалце*

КАРА ДЕЛЕВИН

И
РОУЪН КОЛМАН

Превод от английски език
Десислава Недялкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Mirror, Mirror*
Copyright © Cara and Co Limited 2017
All rights reserved.

Превод Десислава Недялкова
Превод на песните Радомир Мирчев
Редактор Радомир Мирчев
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2142-0

На семейството и приятелите ми, които ми помогнаха
да преживея тийнейджърските си години.

И на всеки, който се чувства изгубен.

Надявам се тази книга да ви вдъхнови да следвате
мечтите си и да не изоставяте надеждите си.

Всичко е възможно.

Въведение

Израстването и преходът от детството към зрелостта е един от най-интересните периоди в живота ни: хаосът, лудостта, хормоните, непрекъснатите промени и крайности. Това е изключително важно време, изпълнено с драматизъм и силни емоции, които формират зрелите хора, в които ни е писано да се превърнем.

За повечето хора тийнейджърските години са най-хубавата част от живота им и това действително е безгрижно време, изпълнено с приключения и радост. Но същевременно може да предложи и невероятни предизвикателства и трудности, особено ако си човек, който не се вписва лесно в средата.

Социалните медии играят толкова голяма роля в нашето ежедневие, че днес е още по-трудно за един млад човек, отколкото някога, особено при все по-засилващия се натиск да изглеждаш перфектен. Това е свят, в който хората бързо съдят останалите, без да отделят време да ги разберат напълно или да се замислят какво се е случило в живота им.

Когато започнах да пиша „Огледалце, огледалце“, исках да разкажа история, която да даде на читателя реалистична картина за бурните тийнейджърски години и да създаде герои,

в които всеки би могъл да разпознае себе си. Искях това да е книга за силата на приятелството и колко е важно човек да бъде заобиколен от хора, които обича и на които вярва, за да се изгради като силна личност.

Но преди всичко исках да кажа на моите читатели, че няма нищо страшно в това все още да не знаеш кой си. Няма нищо страшно, че си различен и уникален – защото ти вече си перфектен такъв, какъвто си. Докато си наясно кое те прави щастлив и следваш сърцето си, всичко ще бъде наред. Бъди преди всичко себе си. Научи кои са силните ти страни, и осъзнай, че силата да промениш света се крие в теб самия.

С любов,
Кара

Благодарности

Много са хората, дали своя принос в създаването на „Огледалце, огледалце“, а най-дълбоко и сърдечно благодаря на чудесния Роуън Колман, който превърна писането на тази книга в такова невероятно изживяване. Специални благодарности на Анна Валънтайн, Сам Ийдс, Марли Прайс, Линзи Съдърленд, Илейн Игън, Лорен Ууси, Лулу Кларк, Люси Стерикър и Клеър Кийп от Ogiop. Благодаря на Лиса Шарки, Джонатан Бърнъм, Мери Гаул, Елиза Скивмър, Анна Монтагю, Дъг Джоунс и Аманда Пелтиър от HarperCollins US. Благодаря и на моя екип във WME: Шарън Джаксън, Джо Изи, Матилда Форбс Уотсън, Мел Бъргър и Лаура Бонър. Благодаря и на моя добър приятел Сторм Агъл за великолепната корица.

Осем седмици по-рано...

Слънцето вече се показваше, когато се прибирахме към къщи. Хванати ръка за ръка, провлачвахме крака, а топлината на лялото тегнеше във въздуха. Главата на Роуз лежеше на рамото ми, ръката ѝ обгръщаше кръста ми. Спомням си точно това усещане – бедрото ѝ и неравномерния ритъм, в който се докосваше до моето, и кожата ѝ, опряна в моята, топла и нежна.

Нямаше още пет, утринната светлина беше огнена и златна и караше всяка мръсна улица да блесне като нова. Бяхме виждали този изгрев неведнъж на път към къщи след дългите ни нощи навън, които удължаваха всеки наш миг заедно, докато сънят обори очите ни. И така до онази нощ, когато най-накрая почувствахме живота златен, сякаш ни принадлежи, както и ние на него, и той изпълваше всяка секунда с нещо ново, нещо значимо.

Но онази нощ беше различна.

Очите ме боляха, устата ми бе пресъхнала, сърцето ми блъскаше като лудо. Не искахме да се прибираме вкъщи, но какво можехме да направим? Нямаше къде другаде да отидем.

– Защо точно сега? – попита Роуз. – Всичко беше наред, чо-

вече. Тя беше добре, беше щастлива. Така че защо точно сега?

– Нали не ѝ е за първи път? – отвърна Лио. – Какво ни грее! Правила го е и преди. Пари, раница с храна от хладилника, китарата. И изчезва за няколко седмици. Това е редовният ѝ номер.

– Не и след „Огледалце, огледалце“ – заяви Роуз. – Не и след като започна да движи с нас, нали? Преди това си падаше по това да се реже, да бяга от къщи и всякакви такива. Но не и от както е в групата. Тя беше... всички бяхме наред. Даже много повече.

Тя ме погледна за подкрепа – и трябваше да се съглася, всичко се беше променило през последната година за всички ни. Преди групата всеки от нас се чувстваше изгубен по свой начин, а след това някак си се случихме. И заедно бяхме силни и готини, и яки, и адски страхотни. Всички мислехме, че и Наоми се чувства по същия начин, че няма нужда повече да бяга. До снощи.

Онази нощ, през цялата нощ, всички бяхме навън, из целия град.

Посетихме отново всяко място, където някога сме ходили с нея, но този път без нея.

Местата, за които бяхме казвали на родителите си, а също и онези, за които не бяхме.

Клубове, за които уж сме твърде малки – горещи и задушни от пот и хормони – проправяхме си път през плътната маса от танцуващи и се опитвахме да я зърнем някъде.

Прокрадвахме се в сенките, в алеите зад пъбовете, в които можеш да се забиеш с някого, и си говорехме полугласно с нервозни хлапета със сенки вместо очи, които ни предлагаха пакетчета с ганджа. Тази нощ отказахме.

Посетихме места зад ненадписани врати, където трябва да познаваш някого, за да те пуснат. Тъмни мазета, където хората

продължаваха да пушат, докато въздухът не стане като пелена от дим, и музиката е толкова силна, че ушите кънтят, гърдите вибрират, а подът под краката резонира в ритъма ѝ.

Бяхме на всички тези места, пък и навсякъде другаде. Паркът на жилищния комплекс, където ходехме да лудуваме. По край реката, някак чужда и с надвиснали над нея блокове с милионерски апартаменти. Мостът „Вокхол“, нашият мост, където толкова често се разхождахме и се надвिक्षахме с трафика, че вече го чувствахме като приятел, като свидетел.

Накрая отидохме в онази празна заложна къща с разбита врата и матрак вътре в дъното, където някои хлапета отиваха, когато търсеха място да се усамотят. Някои хлапета, но не и аз, защото едно от нещата, които наистина мразех, е да не бъда сред хора.

Часовете на онази нощ отминаваха и с всеки изминал момент продължавахме да се чувстваме сигурни, че ще я намерим, че това е някой от номерата ѝ, които прави, когато се чувства наранена или иска да я забележат. Бяхме уверени, че Наоми, нашата най-добра приятелка и член на групата, ще бъде на място, което е известно само на нас. И че ще ни чака да я намерим.

Защото не може просто един ден да те има, а на следващия да изчезнеш. В това няма никакъв смисъл. Никой не се изпарява във въздуха, без да остави някаква следа след себе си.

Това си казвахме онази нощ, докато я търсехме, и нощта след това, и през всички останали нощи, докато нашите родители ни казаха, че трябва да спрем – че ще се върне, когато е готова. Тогава и полицията спря да я издирва, защото и преди беше бягала от къщи толкова много пъти.

Но за нас не беше така, не беше същото като преди, защото и тя не беше същата. Не че полицаите ни слушаха, с отегчените си изражения и празните си бележници. Как изобщо биха могли да ни разберат?

Така че ние продължихме да търсим Наоми дълго след като всички се бяха отказали. Търсехме навсякъде.
Но нея я нямаше никъде.
Откривахме само местата, където е била.

1

Днес: животът продължава, така казват всички.

Трябва да продължим да ставаме сутрин, да ходим на училище, да се прибираме вкъщи и да си мислим за гадости като предстоящите изпити. Както и разните „надявай се, моли се и имай вяра“ и всякакви такива дивотии, дето все ни ги повтаряха.

Животът продължава, но това беше лъжа, защото в нощта, когато изчезна, Наоми натисна проклетия голям бутон за пауза. Дните се нижеха, и седмиците, и сезоните, и всякакви подобни глупости – и нищо друго. Всъщност не съвсем. Сякаш всички бяхме затаили дъх цели осем седмици.

Защото знаете ли какво не ни казват вече? Не ни казват, че тя ще се върне, когато е готова. Видях голямата ѝ сестра Ашира в училище, навела глава, затворена в себе си, сякаш не иска никой да се приближава до нея. Майка ѝ и баща ѝ бродеха безцелно из супермаркета и се озъртаха, без наистина да виждат каквото и да било. Въпреки че в действителност изчезналата беше Най, те бяха тези, които изглеждаха изгубени.

И да, някога тя беше склонна да бяга от къщи, за да накара

всички да я търсят, и го правеше, защото тогава си мислеше, че такава драма е голямата работа. Но от доста време не беше го правила – и никога по този начин. Никога не е искала майка ѝ и баща ѝ да се побъркат от тревога за нея или пък Аш постоянно да е със затаен дъх в очакване на лоши новини. Най е объркана, но обича семейството си и те я обичат; та те бяха фар, който привличаше около тях останалите от нас, като гладни за любов пеперуди около пламък. В тяхното семейство всъщност им пука един за друг.

Разбирате ли, Наоми не би им причинила това, нито пък на нас. Но никой не искаше да чуе това – нито полицията, нито дори майка ѝ, защото представата за Наоми като за кораво-сърдечна кучка беше по-добра от представата, че просто е изчезнала.

Затова понякога просто исках най-накрая да намерят тяло.

Що за противно същество съм и аз! Понякога ми се ще тя да е мъртва, само и само да знам какво е станало.

Обаче не. Нищо не бяха намерили. И животът си продължаваше.

Което означаваше, че днес е денят за прослушване за нов басист на мястото на Наоми.

За кратко си мислехме, че без нея групата ще се разпадне. Останалата част от „Огледалце, огледалце“ – аз, Лио и Роуз – се видяхме на репетиция и се чудехме дали просто да не се разделим. Дори обсъждахме, че би трябвало да го направим. Тримата просто стояхме там; никой не си тръгваше, никой не си събираше нещата, всички знаехме, без да се налага да го казваме на глас, че не може просто да напуснем. Разпускането на групата щеше да означава да се разделим с най-хубавото нещо в живота на всеки от нас, а и да се разделим с нея завинаги.

Наоми основа групата – или поне тя беше тази, която я превърна от някакъв крайно незадоволителен проект за домашно в нещо реално, нещо значимо. Най беше причината всич-

ки ние да открием нещо, в което бяхме добри, защото тя беше толкова добра в това, което вършеше. Искам да кажа, тя беше страхотна басистка, легендарна, само да я чуете как забавя ритъма – и ще останете потресени. Нещо повече, Наоми пишеше наистина добри песни. Аз също не бях зле, а заедно бяхме страхотни. Само че Най притежаваше онази специална дарба, която вземаше нещо оловно и сиво и го превръщаше в нещо златно и бляскаво. Преди „Огледалце, огледалце“ тя изобщо не подозираше за тази своя суперсила, но после вече знаеше, защото ѝ казахме. И колкото повече ѝ го повтаряхме, толкова по-добра ставаше. А когато притежаваш подобна суперсила, няма нужда да бягаш.

В деня, когато почти се разделихме, учителят ни по музика господин Смит влезе в залата за репетиции. Беше лятната ваканция и в училището нямаше никой освен нас. Беше ни разрешено да сме там заради него, той ни издейства позволение и прекарваше ваканцията си в четене на вестник, докато ние се караме и свирим. Но този път той дойде и седна, чакаше ни да спрем да разговаряме и да го погледнем. Порази ме колко различно изглеждаше тогава. Господин Смит беше от онези хора, които изпълват помещението, където се намират, и то не само защото беше висок и добре сложен, тъй като нали тренираше и такива ми ти работи, а и защото си беше такъв човек. Той обичаше живота, обичаше и *нас*, децата, на които преподаваше, а това беше рядкост. Можеше да те мотивира, да те накара да учиш нови неща – и всичко това заради оня вид енергия, дето не се среща толкова често у възрастните. Като че ли наистина му пукаше.

В онзи ден изглеждаше съсипан, сякаш цялата енергия и позитивно излъчване, които обикновено носеше със себе си, бяха изчезнали. Беше ми страшно да го видя такъв, защото беше от онези хора, които са винаги толкова несломими. Това ме потресе по начин, който не бях в състояние да обясня, и

ме накара да го харесвам още повече. За нас означаваше много да видим колко много е загрижен, че Най е изчезнала, истински загрижен. Извън нас и семейството ѝ, изглежда, той беше от малкото хора с такова отношение.

Не знаех как се чувстваха останалите, но от момента, когато го видях в онзи ден, изпитах желание да му помогна, доколкото със сигурност знаех, че и той би искал да ни помогне.

– Наистина ли обмисляте да разпуснете групата? – попита той.

Спогледахме се един друг и за миг се почувствахме така, както преди да станем приятели – самотни и окаяни, и идеята да се върнем към това беше ужасяваща.

– Без нея няма да е същото – казах аз.

– Това ми е ясно – отвърна той, прокара пръсти през косата си и тя се оформи на руси бразди. – Но повярвайте ми, когато ви казвам, че ако се разделите сега, ще съжбялявате. Вие четиримата... тримата... Толкова се гордея с вас и с всичко, което правите заедно. Не искам да го изгубите – заради вас самите и заради Най. В момента не можете да направите нищо за Наоми, но това, което можете, е да се уверите, че хората ще продължат да помнят нейното име, докато бъде намерена. Направете така, че никога да не спират да я търсят. Имам идея – ще организираме концерт тук, в училището. Ще наберем средства да помогнем на семейството ѝ да продължи издирването, ще поддържаме обществения интерес към нейната история. Накарайте целия свят да ни гледа и да види колко сме загрижени за нея. Това ми се иска да направя, деца. Но няма как да го направя без вас. С мен ли сте?

Да, разбира се, казахме, че ще участваме.

Това беше единственото нещо, което можехме да направим.

Продължихме напред само тримата през цялото лято, но концертът приближаваше и осъзнахме какво още ни е нужно.

Трябваше ни нов басист. По дяволите!

Наоми беше... е... най-добрата от басистите, с които ми се е случвало въобще да свиря, което беше странно, защото тя е момиче, а момичетата обикновено не са добри в тия работи. Това не е сексистко изказване, а просто факт. Нужна беше някаква крайно индивидуална решимост да станеш невидим, за да можеш наистина да свириш на бас китара, а момичетата – така де, нормалните момичета – обичат да бъдат забелязвани.

Но днес трябваше да продължим. Трябваше да се стегна. Докато изпълзявах от леглото, хвърлих поглед към смачканата купчина дрехи на пода.

На Лио не му пукаше, пичът просто ставаше от леглото и всичко беше перфектно.

Грабваше китарата и беше бог. Момичетата го обожаваха, все едно наистина е такъв. Просто не беше честно, че на шестнайсет може да е толкова зрял и завършен, с дълбок глас, висок и мускулест.

Аз обаче все още съм в онази нелепа фаза. Живея в нелепа фаза, аз *съм* нелепата фаза. Ако има емотикон за нелепа фаза, щеше да изглежда като мен. Напълно очаквам да бъда във все същата нелепа фаза и когато съм на четирийсет и пет, някакъв абсолютен пенсионер.

Искам да изглеждам яко, ама яко като Лио. Обикновена бяла тениска, дънки, суитшърт и безупречно бели кецове не беше онова яко, което съм в състояние да докарам. Въобще няма яко, което да мога да докарам, с изключение на якото, че Лио ми е приятел.

Роуз също е яка, но тя си е красива по природа, а красивите мацки няма какво да се напъват. Тъмнокестенява коса, изрусена, но не чак до корените. Не беше кльошава като някои момичета, а имаше цици и бедра, по които точеха лиги всички момчета от гимназия „Темз“.

Но това не беше всичко, тя носеше цял тон шибан грим,

макар че изглеждаше по-красива без него – а може би точно затова. Тупираше си косата и нарочно си правеше дупки на чорапогащниците. Роуз знаеше много добре как изглежда, и се възползваше на макс, за да зарежда въздуха със статично електричество и да детонира милиони малки експлозии около себе си навсякъде, където се появи.

Останалите момичета се опитваха да ѝ подражават, но нямаше друга като Роуз, защото, заклевам се, Роуз беше единственото момиче, за което знам, че наистина му е през оная работа.

А когато запееше... стените вибрираха. Очите грейваха в зелено. Всички се надървяха.

От четиримата в нашето великолепно семейство Наоми беше... е като мен. Ако Лио и Роуз бяха проклетите крал и кралица на бала, то аз и Най бяхме върховните смотаняци зубъри.

А когато си мислех за Наоми, с нейните очила с дебели рамки, които пречеха да се види сърцевидната форма на лицето ѝ и скриваха меките ѝ кафяви очи, истински се гордеех с нея. Начинът, по който носеше ризите си закопчани догоре, а плисираните поли – с тотално различна дължина от останалите. Консервативните ѝ обувки, завързани и лъснати. А зад всичко това, зад умишленото несъответствие и странните решения, тя беше абсолютно безкомпромисна и безапелационен уникат.

Понякога в обедното междучасие отивахме с Наоми в библиотеката и просто седяхме и четяхме. Бяхме тихи и неподвижни. Беше спокойно. Тя щеше да ме погледне над книгата си, да повдигне вежди към мен, когато някоя натокана деветокласничка минеше покрай нас, и щяхме да разменим усмивки – двойка супермеганърдове, които по някакъв непонятен начин са се озовали на челната позиция.

А когато свиреше... тя беше поне толкова добра, а всъщност даже по-добра от най-добрите басисти в света. А с мен на

ударните ние бяхме сърцето на групата и извайвахме ритъма с невероятна прецизност.

Изобщо не ми пукаше за външния ми вид в групата, затова да върви по дяволите: карирана риза, дънки, бяла тениска отдолу, обикновено това ми е униформата. Абсолютно дърварско, така го наричаше Роуз.

Поне не ми се налагаше да мисля повече за косата си, тъй като обръснах голяма част от нея.

Морков.

Джинджър.

Абсолютен капут.

Всички прякори, които получавах само защото косата ми беше червена и не просто някакъв типичен джинджър – не, а къдрава рижа коса. Боже, та аз израснах като абсолютна поканя някой да ме изрита по главата. Можех да направя нещо по въпроса, както обичаше да ми казва Роуз. Тя направо си умираше да намаже косата ми с някакъв продукт и да я изправи. Обаче аз упорито отказвах. Приблизително на всеки три дни или малко повече тя предлагаше да я боядиса черна, ама отново ѝ отказвах – аз съм си джинджър, хайде, това е положението.

Освен това, ако косата ми беше черна, нямаше да ми викат Рижи, а този ми прякор си беше най-якото у мен.

Това, което направих, беше да я подстрижа много късо в деня, преди Най да изчезне. Не казах на никого, просто отидох във фризьорския салон, казах им да я обръснат отстрани, да я оставят дълга отгоре, достатъчно дълга, за да ми влиза в очите, за да я отмятам от лицето си и да куфея, когато съм на барабаните. Мама ми крещя цял час, когато ме видя. Няма майтап, каза ми, че изглеждам така, сякаш току-що са ме пуснали от строго охраняван затвор.

Когато тате си дойде от едно от своите „дълги нощни съвещания“, тя му се разкрещя, задето не ми крещи.

Беше по-лошо, отколкото когато си сложих четири обици, и оттогава изобщо не си правя труда да им казвам за нещата, които правя, за да изглеждам и да се чувствам като себе си. Не си струва данданията.

Освен това отдавна бях наясно, че родителите ми няма да са тези, които ще ме опазят, оправят или подпомогнат. И двамата бяха толкова затънали в собственото си самоунищожение, че аз и сестричката ми Грейси бяхме просто в графата „съпътстващи щети“. Щом осъзнах това, вярвате или не, животът вече изглеждаше по-лесен.

Разбира се, беше ми трудно да пренебрегна факта, че майка ми ме мрази, а баща ми е кръшкач. Но се справях.

Текст на „Огледалце, огледалце“

Къде е тя?

От стъпките ѝ слънцето струи,
в усмивката ѝ – сила.
Остана с нас за кратки дни,
за нищичко несъжалила.

Къде е тя, аз я желая,
Къде е тя, аз я копнея,
Къде е в тази празна стая?
Ала ще търся нея,
ще търся нея, и аз...

Аз ще узная.

2

Само с един свиреп поглед Роуз овладя залата, като отрязва некадърниците, които си мислеха, че за една седмица могат да се научат да свирят на бас.

– За бога, Тоби, с начина, по който осакатяваш този бас, ще ме накараш да те намразя за цял живот, друже – заяви Роуз на последната си жертва. – Така ли обарваш гаджето си?

– Съжалявам, брато. – Лио сви рамене. – Май е по-добре за-напред да... избягваш да свириш на какъвто и да е музикален инструмент?

Когато Тоби си тръгна, розовите му страни пламтяха. Надникнах в коридора и огледах опашката. Имаше опашка. Преди бях просто непохватно недоразумение в ъгъла, което всички избягваха, а сега хората се редяха на опашка, за да бъдат в моята група. Караше ме да се чувствам едновременно и добре, и зле. Най ни помогна да създадем тази група, тя беше най-добрият композитор сред нас, сърцето на всичко това. Нейните мелодии, нейните текстове, които караха хората да се спират и да слушат. А сега тези хора се редяха на опашка да заемат нейното място.

Исках тази група, имах нужда от нея. Мисля, че точно това ме правеше шибано копеле.

Кандидатите отпадаха един след друг, наблюдавах ги как си отиват, в безопасност зад моите си барабани, докато останаха само двама претенденти.

Едно момиче на име Емили, хубава и готина. Не толкова секси, че жива да я изядеш, но достатъчно секси да я гледаш цял ден и да сънуваш стихове за косата ѝ и подобни глупости.

В момента, в който Емили престъпи прага на залата, можех спокойно да заявя, че Роуз хич не беше доволна. Нямахме нужда да казва каквото и да било, достатъчно беше човек да види студеното проблясване в очите ѝ. Тя беше яката мацка в групата ни, нямаше място за втора.

А беше жалко, защото още когато започна да свири, разбрах, че Емили е добра, почувствах как влиза в моя ритъм, и я вмъквах между всеки удар на палките ми. Чувството беше хубаво, много хубаво, интимно. Улових се как погледът ми среща сините ѝ очи, и ѝ се усмихнах, защото да свиря на барабани беше единственият начин да кажа на някое момиче, че го харесвам, без след това да ми се прииска да се самоубия. Тя отвърна на усмивката ми и преди да се усетя, една от палките ми се изплъзна от ръката ми и падна на пода.

– Извинявай, скъпа – каза Роуз, без дори да погледне Емили. – Не става, нали. Но добър опит.

Емили не реагира, само вдигна рамене много сладко и ми се усмихна, преди да си тръгне.

– Хареса ми – казах. – Не може ли да си я имам?

Роуз ме удари силно по бицепса и болката прониза рамото ми. Това момиче умее да удря.

– За бога, Роуз! Прибери оръжието!

– Не е оръжие, а по-скоро воден пистолет. – Поклати глава. – По дяволите, Рижи, усмири гащите си. Това не е твоят шанс да се метнеш на всяка дърта уличница, която влезе.

– Емили не е уличница – каза Лио. – Хареса ми.

– Мили боже, ама че сте елементарни тъпоглавци. Честно, само да видите един чифт цици – и ставате като овце.

С Лио се спогледахме, потискайки усмивките си.

– Дали пък и ти така не властваш над училището? – измърмори Лио и Роуз го перна отзад по главата.

Следващият беше Лекридж, някакъв осмокласник. Напомни ми за мен, когато бях на тринайсет, без никаква идея как да се справя с джунглата на гимназия „Темз“. Басът му беше голям почти колкото него, но поне свиренето му отговаряше на пето ниво. Не толкова добре като Емили, нищо общо с Наоми, но ставаше. Изглеждаше, че ще трябва да се справи, защото само той остана.

– Така, Лекридж, ще те въведа в бас партията на *Head Fuck*, става ли? А след това...

– Деца, може ли да спрете за малко?

Господин Смит изведнъж се оказа в средата на залата и като че ли токов удар го беше заковал на място, принуждавайки го да стои изправен. За първи път виждах изражение като неговото в момента, все едно е чул, че краят на света приближава. И изпитах страх. Стомахът ми се усука и разбърка. Това беше лошо, не вещаеше нищо добро.

Никой не пророни и дума.

И нямаше нужда.

Все едно въздухът около нас се сгъсти и забави времето, докато спре и стане лепкаво в белите ми дробове. Не можех да дишам.

Всички предусещахме какво е дошъл да ни каже.

– Открили са я? – шепотът дойде някъде от вътрешността ми, макар да звучеше като на светлинни години разстояние.

Той кимна, неспособен да ни погледне в очите.

– Тя... – каза Лио този път, приковал поглед в Смит, сякаш в очакване да се стовари брадвата.

– Тя е... – Господин Смит, изглежда, леко се задави, поклащайки глава.

Най-накрая ни погледна със сълзи в очите, устните му се изкривиха и ми отне миг да осъзная...

... че се усмихва.

– Жива е – каза той.

3

СВЕТЪТ СЕ СВЛЕЧЕ В КРАКАТА МИ. За миг видях лицето ѝ така, както я видях последния път, усмихната, очите ѝ светеха отвътре и всичко, което исках, е да бъда с нея.

– Е, къде е тя? – думите се откъснаха от Роуз. – Да идем и да я видим сега, *още* сега. Къде е тя? Вкъщи ли си е? Тук? Тук ли е?

– В „Св. Томас“ – каза Смит.

– Мамка му! – поклати глава Роуз.

– Болницата? Какво се е случило с нея? – извиках.

– Някой наранил ли я е? – каза Лио, стиснал челюсти. – Кой я е наранил, мамка му?

– Чуйте ме... – Господин Смит вдигна ръце, сякаш се опитваше да успокои цяла стая с шумни деца. – Бях сигурен, че ще ви дойде в повече. Затова исках да се уверя, че аз ще съм този, който ще ви го каже. Разговарях с родителите ви и те се съгласиха да ви заведе там, за да разберете повече. Но има нещо, което трябва да знаете.

– Къде е била? – попита Роуз, преди той да успее да продължи. – Сигурно е казала къде е била.

– Каза ли защо? – гласът на Лио прозвуча ниско, изпълнен с гняв. – Каза ли защо е избягала?

– Какво е станало с нея? – попитах. – Каза ли какво се е случило?

Раменете на господин Смит се смъкнаха, сякаш потъваше в ъгъла на сцената, забил поглед в пода. Виждах го как се опитва да ни каже какво ще последва, опитвайки се сам да проумее всичко, да подбере внимателно всяка дума. Опитваше се да ни предпази. Лошо.

– Нещо... нещо се е случило с нея през последните няколко часа. Някакви хора от крайбрежието са я намерили заплетена във въжетата, използвани за закотвяне на речните туристически корабчета около Уестминстърския мост. Във водата. Била е в безсъзнание, дишала е, но едва-едва. Въжето е придържало главата ѝ над водата... но е била ранена, зле. Главата ѝ е пострадала и... никой все още не знае колко сериозно.

– Какво означава това? – Роуз пристъпи към него толкова бързо, че за миг си представих как ще го удари.

Той бавно впери очи в нея и задържа погледа си.

– Това означава, че има много голям шанс да не се оправи.

От радост към отчаяние само за миг. Виждах отново лицето ѝ и се чудех как е възможно да откриеш някого и в същия момент да го загубиш.

През онази година бях на десет и се наложи да влизам в болница толкова много пъти, че социалните служби дойдоха да проверят моя случай. Първия път си счупих китката, докато си играех със съседското кученце, то скочи, аз паднах назад и си ударих ръката в една каменна саксия. Храс! От звука ми се повдигна. Втория път, по време на футболен мач, пресрещнах с глезен Кевин Монк, когато влезе с два крака. Мамка му, как болеше! А третия път паднах от едно дърво и си счупих няколко ребра, докато се предизвиквахме кой ще се качи най-високо и най-бързо. Обаче поне спечелих.

Най-смешното беше, че тези пътувания до спешното ми

харесваха. Харесваше ми дългото чакане, защото означаваше, че мама или тате седят там с мен и разполагам с тях толкова часове, колкото са нужни, докато ми дойде редът. Въпреки че тате все пропускаше да е с мен във важните моменти, а мама, тогава бременна с Грейси, се чувстваше уморена и неудобно, все пак ги имах за себе си, докато бяхме там. Те наистина ме слушаха и разговаряхме, смеехме се и ми позволяваха да играя игри на телефоните им. След като паднах от дървото, трябваше да остана за една нощ, защото се притеснявах дали главата ми не е наранена. Мама нае телевизор, за да гледаме, и седя до мен през цялата нощ, като балансираше голям пакет царевичен чипс върху внушителния си корем с Грейси и ме държеше за ръка.

Когато социалният работник се появи, разговаряха с мен на кухненската маса, мама седеше на ръба на стола си и гризеше ноктите си. Не можех да разбера защо мама изглеждаше толкова притеснена. Не исках да бъде, не ми харесваше изражението на лицето ѝ. Исках да направя така, че то да изчезне. Затова разказах на жената за всеки от инцидентите с подробности: за кучето, футбола, дървото. После трябваше да разкажа всичко отново и още веднъж, когато мама не беше в стаята, докато най-накрая жената събра нещата си и си тръгна.

– Ама че си и ти! – каза мама, когато влезе отново, сложи ръка върху главата ми и прокара пръсти през косата ми. – Малката ми луда глава.

Направи ми горещ шоколад с маршмелоу и си спомням, че седях на масата и се чудех какво толкова е станало, че да заслужа подобно отношение.

За последно бях тук, когато се роди Грейси. Тате ни преведе през лабиринт от коридори до една стая със завеси, където мама седеше на ръба на леглото си на колелца с малката ми пурпурночервена сестричка на ръце, която пронизително ревеше

и тестваше белите си дробове. Когато се чувствах в мрачно настроение, се връщах към този ден. Четиримата седяхме около леглото като едно цяло. Семейството, събрано заедно, миризмата на косата на Грейси, усмивката върху лицето на тате. Начинът, по който мама изглеждаше едновременно толкова уморена и толкова щастлива. Не преставах да си мисля за този ден, защото това беше последният път, последният ми спомен, когато изпитах чувството, че сме едно семейство.

Да, това беше последният път.

Докато вървахме след господин Смит в болницата, отново видях всичко това като на забавен каданс, лъснатите до блясък подове и дългите коридори. Усетих някаква остра миризма във въздуха, която ме стисна за гърлото. Мълчанието в асансьора, звукът на гумените ни подметки, които скърцаха, докато вървахме, трептящото осветление над главите ни.

Стигнахме до стаята и знаехме, че вътре е най-добрата ни приятелка. И може би умира.

Стояхме пред стаята, виждах майката и бащата на Най, прегърнати, опрели глави един на друг. Видях как майката на Най е сграбчила ризата на мъжа си, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, ще потъне.

– Госпожо Демир?

Роуз пристъпи напред, оставяйки господин Смит при асансьора. Обикновено ги наричахме Макс и Джаки, но в този миг някак не ни се струваше подходящо.

Когато майката на Най видя Роуз, тя протегна ръце към нея и я притисна между тях. Лио и аз се приближихме един след друг и обгърнахме с ръце хората, които винаги ни пускаха в дома си, независимо колко беше часът, и никога не са ни карали да се чувстваме излишни или нежелани.

За миг се изгубих в тъмнината, сред горещата прегръдка на хората около мен, и затворих очи, за да не позволя на сълзите да рукнат или останалите да видят колко много се страхувам.

После моментът изчезна, когато се пуснахме един друг, и отново премигнах на флуоресцентната светлина.

– Как е тя? – Господин Смит стоеше на няколко крачки зад нас петимата и ни гледаше.

Джаки поклати глава, а Макс се обърна към прозореца, вирайки се през откренатите щори към момичето, което лежеше съвършено неподвижно на леглото. Обикновено виждах Макс изпълнен със смях; тъмните му очи блестяха, коремът му се тресеше, винаги готов да разкаже поредния виц. Да го видя така, със сенки под очите, слаб и останал без сили, ми беше много тежко.

Чувствах, че трябва да отида и да заста на до него, но не можех, беше ме страх. Страхувах се от това, което ще видя.

Травма на главата, какво означаваше това? Щеше ли да изглежда различно, имаше ли кръв? Когато оставахме само с Най, гледахме да попаднем по Нетфликс на възможно най-лошия филм на ужасите, с моторни резачки и отмъстителни демони – колкото по-кървав, толкова по-добре. Но това тук беше реално. *Това* беше истинският хорър. И ме плашеше до смърт.

Задържах очите си на Джаки, на боядисаната ѝ в банановожълто коса с тъмни корени, тънките ѝ, дълги ръце и кльощави крака в тесни дънки, облечена като хлапе, двайсет години под нейната възраст, което винаги влудяваше Най. Майка ми смяташе, че Джаки е боклук, но тя си мислеше същото и за мен.

– Проговори ли ви вече? – Роуз държеше ръката на Джаки.

– Събуди ли се?

– Макс – прошепна Джаки на мъжа си, който поклати глава и се обърна към минаващия лекар.

– Докторе?

Една жена в бяла престилка спря и ни погледна намръщено.

– Това са приятели на дъщеря ми, нещо повече, като част от семейството са. Ще им обясните ли, моля ви, каква е ситуацията? Аз самият също не съм съвсем сигурен, че разбирам.

Лекарката сви устните си в тънка линия, показвайки само за миг следа от нетърпение, но събра длани и заговори.

– Наоми е била открита в река Темза от екипаж на влекач, оплетена в някакви корабни въжета...

– Само на няколко минути от къщи. – Роуз погледна към Лио. – Почти до къщи. Паднала ли е?

– Не е ясно как се е озовала във водата, знаем само, че заради травмата на главата си е изпаднала в безсъзнание и въжетата, в които се е оплела, вероятно са я спасили от удавяне. Това, както и ниската температура на водата през нощта, са факторите, които са я предпазили от развитието на по-сериозни травми. В момента постепенно я затопляме и я поддържаме в изкуствена кома, докато наблюдаваме мозъка ѝ за отоци и кръвоизливи. Утре ще знаем повече.

Всеки момент очаквах да го проумея, да разбере, че това наистина се случва, но този момент така и не идваше и всичко изглеждаше като ужасна измислица.

– Искам да кажа, че да, положението е лошо, но ще се оправя, нали? Тоест тя *ще* се оправя, нали? – попита Лио с напирещ гняв.

Лекарката се поколеба, вероятно притеснена да отговори честно, да разстрои това хлапе, добре сложено и с ръст над метър и осемдесет. Понякога Лио имаше този стряскащ ефект.

– Не знаем... – отговори тя бавно. – Истинско чудо е, че изобщо е оцеляла толкова време във водата, че ударът по главата не я е убил. Тя е боец, трябва да е такава, затова сега е още с нас. Получава възможно най-добрите грижи.

– Може ли да я видим? – попита Роуз. – Моля ви, искам да я видя.

Лекарката погледна към Макс, който кимна.

Тя огледа внимателно лицата ни. Надявах се да каже „не“, но тя не го направи.

– Добре, един по един, по три минути всеки. Не повече.

– Трябва да ѝ говорим, нали? – Роуз попита Макс, докато той ѝ отваряше вратата. – Защото това може да я накара да се събуди. По телевизията казват, че хората в кома чуват, когато им говорят.

– Е, това е медикаментозна кома.

– Какво? – намръщи се Роуз.

– Поставихме я под упойка и я интубирахме, за да дадем на тялото ѝ шанс да се излекува и да се възстанови от всичко, което е преживяло. Като говорите с нея, няма да я събудите, но има голям шанс да ви чуе, така че... защо не – усмихна се бегло лекарката.

Роуз я потупа по рамото, влезе в стаята и тихо затвори вратата след себе си.

– Трябва да се обадим на няколко места. Ще се оправите ли, деца? – попита любезно Джаци.

Спиралата ѝ се беше разтекла в бръчиците около очите ѝ и оттам надолу по лицето. Кимнах.

– А вие? Ще се оправите ли? – попитах я.

– Честно, Рижи – очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се опитваше да се усмихне заради мен. – Не зная.

Докато чакахме навън, господин Смит най-накрая се раздвижи от мястото си при асансьора и прекоси пространството до прозореца, който гледаше към стаята на Най. Надникна през щорите, следобедното слънце очерта тъмни ивици по лицето му. Още нямах сили да погледна Най, затова гледах него. Лицето му представляваше познато, безопасно място.

– Зле ли изглежда? – попитах.

– Знаеш, че никога не лъжа учениците си, Рижи. Нали? – отвърна той.

Кимнах.

– Изглежда зле – кимна към Наоми. – Мисля... мисля, че Роуз се нуждае от теб.

Когато накрая погледнах през прозореца, видях Роуз, стиснала юмруци към лицето си, с ококорени очи, а тялото ѝ видимо трепереше, докато гледаше безпомощната фигура в леглото.

Преди да се усетя, вече бях в стаята, сграбчих я за китката и я дръпнах към вратата.

– Не, не, не – противеше се тя, дърпайки ръката си от моята. – Не. Не можем да я оставим сама тук. Няма да я оставя сама. Погледни я, Рижи. Не бива да е сама.

– Роуз, хайде – казах аз. – Няма да сме ѝ от полза, ако откачим.

– Погледни я! – настоя Роуз.

И аз погледнах. Видях лицето ѝ – подуто, лилаво и сиво. Не можех да спра да я гледам, защото това лице беше толкова различно от онова, което познавах толкова добре. Трудно ми беше да повярвам, че е същият човек. Главата ѝ беше превързана, нямаше и следа от дългата ѝ тъмна коса. Втора превръзка минаваше диагонално през лицето ѝ, с избило червено под нея. Там, където се виждаше кожа, потъмнели синини и обезцветяване я бяха белязали. С едно око подуто и затворено, а другото скрито под превръзката, тъмните ѝ искрящи очи изглеждаха като заличени завинаги. Видях апаратурата, дебелата неудобна тръба, която излизаше от устата ѝ, изкривявайки нежната ѝ усмивка, която си спомнях, в един замръзнал вик. Жиците като че ли извираха от тялото ѝ, все едно беше наполовина машина, и аз разбрах. Разбрах защо Роуз искаше да стои там и да крещи неистово. Гледката беше ужасяваща.

– Хайде – казах аз, измъквайки я от стаята. – Трябва да се вземем в ръце, мамка му. Трябва да сме силни.

Издърпах Роуз, затворих вратата зад нас и я прегърнах силно.

– Как е тя? – попита Лио.

Нямаше нужда да отговаряме.

– Когато разбере кой ѝ е причинил това... – Лио сви юмруци.

– Ами ако тя сама го е направила? – Ашира, сестрата на Най, се беше появила ненадейно.

– Аш! – Роуз ме пусна и обгърна с ръце по-голямата полусестра на Най, която стоеше абсолютно неподвижно и позволи на Роуз да поплаче малко върху суитшърта ѝ.

Гледах Аш – толкова спокойна, толкова сдържана. Поне така изглеждаше отстрани.

– Не мислиш... Искам да кажа, тя не би опитала да се нарани – казах. – Най беше щастлива, наистина щастлива. Всъщност беше адски щастлива, преди да изчезне. Не беше като преди, когато имаше навика да бяга от целия онзи тормоз в училище. Всичко се промени, когато сформирахме групата, тя си имаше нас. Никой вече не се заяждаше с нея. Няма логика.

– Не. – Аш отвърна лицето си от Роуз и осъзнах колко много си приличат с Най – повече, отколкото предполагах.

Същият дълъг, прав нос и скули, гарвановочерната коса с рубиненочервен оттенък, която блестеше като огледало. За разлика от Най, Аш не носеше грим, не си изправяше косата, оставяше я, както си е. Докато Наоми изнамираше да облече все по-откачени дрехи, Аш винаги се носеше малко или много по един и същ начин: кубинки, тениска, бейзболна шапка, независимо от времето. Това винаги ми е харесвало у нея, изобщо не ѝ пукаше за околния свят. Но сега сестра ѝ беше в спешното и тя беше принудена да навлезе в този свят заедно с нас. Изглежда, това ѝ причиняваше болка.

– Не, предполагам, че няма логика. Нищо няма логика. Трябва да намеря татко и Джаки. Знаеш ли къде отидоха?

– Да се обадят на някакви хора – казах аз и направих крачка към нея. – Аш, добре ли си?

Тя се отдръпна леко.

– Аз съм... – Аш сви рамене. – Ще се видим после.

– Ама че шибана работа – тихо каза Лео. – Това, което се е случило с нея, е шибана работа. Това изобщо не трябваше да се случва, човече. Ако беше просто Най, с някой от нейните номера, никога нямаше да свърши така. Нещо ѝ се е случило, бас лоя. Тя никога не би посегнала на живота си.

– Това ли казват хората? – погледнах към господин Смит с очакване да внесе някаква яснота, да отдели истината от лъжата. Но той изглеждаше също толкова изгубен като нас. – Казват ли, че е искала да се самоубие?

– Не знам – сви рамене той. – Искан ми се да знаех. Не съм говорил с полицията, само с родителите на Най, но предполагам, че има някаква вероятност да се е опитала да...

– Не – поклатих с глава. – Това са глупости.

– Най се страхуваше от водата – намеси се Роуз. – При всеки час по плуване казваше, че е в цикъл, за да се измъкне. Ако беше толкова зле, ние щяхме да сме наясно. И бихме ѝ помогнали.

Гласът ѝ секна и тя се сви в ръцете на Лео.

– Мислех, че като я намерим, нещата ще станат по-лесни – казах. – Но не знам какво да правя.

Господин Смит сложи ръка на рамото ми и аз се облегнах на него.

– Не знам какво да правя – повторих, потърсих погледа му и се втренчих в очите му.

Исках да ми каже, че всичко ще бъде наред. Ако го кажеше, щях да му повярвам.

– Виж, ще бъде много трудно за всички ви, много трудно. Мисля, че не е зле да ви закарам у вас. Нека дадем възможност на семейството на Наоми да свикне и приеме случилото се, да ги оставим сами и да позволим на родителите ви да се погри-

жат за вас.

– Аз съм пеш – каза веднага Лио.

– И аз – погледнах към Роуз, която наклони глава, обръщайки се към господин Смит.

– А *вие* ще се оправите ли, сър?

– Аз ли? Разбира се. – Уморената му усмивка действаше успокояващо. – Чухте какво каза лекарят. Наоми е боец. Всичко ще се оправи, ще видите.

Когато си тръгнахме, той все още стоеше там, вперил поглед през щорите на стаята ѝ.

Господин Смит не беше просто добър учител, той беше единственият възрастен в живота ми, който никога не ме е разочаровал. Както и много от децата в гимназия „Темз“. Никога не ни баламосваше, отнасяше се е с нас като с нормални хора, а не като с добитък. Той беше учител, с когото можеш да говориш за всичко и той наистина ще те изслуша и ще се опита да ти помогне. Когато нещата вкъщи се объркаха, той ми помогна. Накара ме да повярвам, че няма нищо лошо в това да бъда себе си, че аз не съм като родителите си. Той е добър човек, наистина добър човек.

– Родителите ѝ не са се върнали още – казах аз. – Не можем да я оставим, докато не дойдат.

– Вие вървете – отвърна той. – Ще поостана малко, докато се появят.

Роуз кимна и ми подаде ръка. Пъхна другата си ръка в тази на Лио и ни поведе към асансьора.

– Ама че шибана работа – каза Роуз, когато вратите на асансьора се затвориха. – За нас също.